

Arrest

nr. 279 671 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. KNALLER
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. KNALLER verschijnt voor verzoeker en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt in 2005, naar eigen zeggen, het Schengengrondgebied binnen.

Op 15 oktober 2007 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies).

Op 30 oktober 2007 wordt verzoeker naar Brazilië gerepatrieerd.

Op 4 januari 2016 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) en een inreisverbod (Bijlage 13sexies) genomen.

Op 25 november 2016 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) aan verzoeker gegeven.

Op 19 december 2016 wordt verzoeker naar Brazilië gerepatrieerd.

Verzoeker komt op onbekende datum het Schengengrondgebied binnen.

Op 18 april 2022 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies) en een inreisverbod (Bijlage 13sexies) genomen. Het zijn de bestreden beslissingen.

Op 6 mei 2022 wordt verzoeker naar Brazilië gerepatrieerd.

De eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ MONTGOMERY op 18.04 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: PDAN voornaam: I. geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats: Goiania/Go nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ **1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;**

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ **Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.**

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds het jaar 2005 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds het jaar 2005 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

Er bestaat een risico op onderduiken:

7° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds het jaar 2005 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn/ arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, D.R, attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ MONTGOMERY
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te VOTTEM,
de betrokkene, PDAN, I. op te sluiten in de lokalen van het centrum te CI VOTTEMV vanaf 19.04.2022."*

De tweede bestreden beslissing:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ MONTGOMERY op 18.04.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

*Naam : PDAN voornaam : I. geboortedatum : (...)1984
geboorteplaats : Goiania/Go nationaliteit : Brazilië*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben.

Bovendien het feit dat de partner, en haar 2 kinderen, moeder en broer van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 22 van het Grondwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het proportionaliteitsbeginsel.

"Sur le PREMIER MOYEN pris de la violation : (...). En ce que, la première décision attaquée est rédigée comme suit : (...)

Alors que, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l'autorité administrative de motiver ses actes ;

Que cette obligation de motivation formelle « (...) doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et (...) à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (souligné par nous) (C.C.E., n° 129.161, 11 septembre 2014 ; C.C.E., n° 259.379, 13 août 2021). Qu'en effet, le requérant vit avec sa compagne et les enfants de cette dernière en Belgique depuis 2013, soit depuis plusieurs années de sorte qu'il ne peut y avoir un risque de fuite. Que sa compagne a rédigé une attestation dans laquelle elle explique avoir rencontré son compagnon en 2013 (pièce 6)

Que la fille de sa compagne Santana De Oliveira Ana Carolina, arrivée en 2014 considère le requérant comme étant son père puisqu'il suit celle-ci tant au niveau de sa scolarité qu'au niveau de son éducation, (pièce 7) La décision attaquée viole dès lors l'article 8 de la CEDH et l'article 22 de la Constitution concernant « le droit à la vie privée et familiale ». Que le requérant vit avec sa compagne à 1070 Bruxelles, Boulevard Poincaré 22 depuis 1er février 2019 ;

Qu'il reçoit également le suivi de ses soins médicaux mais également tout autre courrier à cette adresse (pièce 4) Qu'il ressort en outre du dossier administratif que l'administration communale a fait une erreur en indiquant que le requérant n'a jamais tenté de régulariser sa situation.

Qu'en effet, en date du 12.12.2009, le requérant a été amené avoir procédé au paiement de la somme de 25 euros pour une procédure de régularisation de son titre de séjour (9bis) et qu'il est donc erroné de la part de l'administration de soutenir un manque de régularisation dans le chef du requérant (pièce 5) ;

Que de plus la partie adverse méconnaît le principe de bonne administration lequel impose à l'administration de prendre en considération tous les éléments en sa possession avant de rendre une décision.

Que l'administration ne pouvait ignorer que le requérant avait déjà tenté par le passé de régulariser sa situation en 2009.

Qu'elle ne peut prendre une telle décision en invoquant le risque de fuite alors que le requérant est établi en Belgique depuis plusieurs années et qu'il reçoit à son adresse tous ses courriers.

Qu'à cet égard, elle viole le principe de proportionnalité en invoquant que le requérant n'est pas en possession de documents requis par l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers mais également le risque de fuite alors qu'il vit en Belgique depuis plusieurs années ;

Qu'en ce sens, la motivation indiquée dans l'annexe est erronée et manifestement disproportionnée ;

Que la décision mentionne un défaut de séjour régulier du requérant, sans se livrer, comme la loi l'exige, à un examen d'autres éléments de faits ;

Qu'en effet, l'irrégularité du séjour ne peut justifier que la partie adverse ne procède pas à l'examen minutieux et approfondi de la situation du requérant ;

Qu'en ce sens, la première décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, le de bonne administration, et constitue une erreur manifeste d'appréciation de même qu'une violation du principe de proportionnalité."

"SUR LE SECOND MOYEN pris de la violation des articles de : (...)

En cc que, la seconde décision attaquée est ainsi motivée : (...)

Alors que le principe de bonne administration impose à la partie adverse de prendre en considération tous les éléments relatifs à la situation personnelle du requérant ; Qu'ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs soient également pris en compte, conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 (CCE, arrêt n° 206 894 du 18 juillet 2018) ;

Que la partie adverse doit donc justifier qu'elle a pris en compte la situation familiale, médicale et de l'éventuel enfant de tout requérant avant de prendre sa décision ; Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a aucunement tenu compte de la vie familiale du requérant et n'a fourni aucune motivation à ce sujet ; Que

le requérant souligne qu'il ne revendique pas un « droit » mais sollicite que sa situation personnelle fasse l'objet d'un examen minutieux et approfondi ; Que la partie adverse a dès lors rendu une décision purement stéréotypée qui n'est pas appliquée au cas d'espèce de sorte que cette décision doit être annulée.

Qu'en ce sens, la partie adverse a méconnu le principe de bonne administration selon lequel l'autorité est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause ; Qu'un examen du dossier, même superflu, aurait permis à la partie adverse de considérer que la situation personnelle et familiale du requérant sont incompatibles avec la délivrance de l'ordre de quitter le territoire attaqué ;

Qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Que le Conseil d'Etat a ainsi déjà jugé que « Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire n'est pas un acte dénué d'effets juridiques et que l'étranger auquel il est adressé, est effectivement tenu de quitter la Belgique, la partie requérante doit veiller à ce que cet acte ne porte pas atteinte aux droits fondamentaux de l'étranger avant de l'adopter et non seulement en cas d'exécution forcée d'une mesure d'éloignement » (C.E., arrêt n° 231.443 du 04 juin 2015) ; Qu'en l'espèce, la partie adverse se contente d'énoncer que le requérant n'a pas de problèmes de santé et qu'il n'a pas hésité à séjourner illégalement en Belgique.

Que la partie adverse ne motive pas formellement et adéquatement sa décision lorsque celle-ci ne permet pas de comprendre le raisonnement l'ayant menée à conclure que la vie privée et familiale du requérant ne serait pas préjudiciée par un retour temporaire au Brésil ; Que le principe de proportionnalité requiert qu'il soit procédé à une mise en balance des intérêts avant de prendre une décision Que ce principe est dès lors violé ;

Que la partie adverse relève elle-même que cette mise en balance des intérêts est également exigée par l'article 8 de la CEDH ; Que le requérant produit des photos qui démontrent le caractère durable de sa relation avec sa compagne et ce, depuis 2013 puisqu'ils vivent ensemble et passent les fêtes en famille (pièce 2) Que la partie adverse, ignorant les éléments susmentionnés, a par conséquent émis, une interdiction d'entrée sur le territoire ;

Que si le requérant est amené à retourner dans son pays pour y introduire une demande de séjour de manière temporaire, le caractère « temporaire » constitue une erreur manifeste d'appréciation ; Que l'obligation de motivation formelle impose à l'autorité administrative que « la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, et la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (C.C.E., n° 129.161, 11 septembre 2014 ; C.C.E., n° 259.379, 13 août 2021). Qu'en l'état, le requérant ne comprend pas légalement le motif de la décision ; Que le second acte attaqué viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, viole l'article 22 de la Constitution belge, viole le principe de proportionnalité et viole le principe d'une bonne administration."

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 mei 2022 naar Brazilië werd gerepatrieerd..

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met het door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Door de uitzetting naar Brazilië werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang tegen het bestreden bevel, stelt de advocaat van verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad oordeelt dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2022 onontvankelijk is.

Onderzoek van het beroep gericht tegen het inreisverbod

In de tweede bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er een inreisverbod wordt afgegeven omdat de beslissing tot verwijdering geen termijn voor het vrijwillig vertrek toestaat. Er wordt ook uiteengezet waarom er voor een termijn van twee jaar wordt gekozen. De verwerende partij heeft het volgende gemotiveerd: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 van het EVRM is inhoudelijk gelijklopend aan artikel 22 van de Grondwet en bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verwerende partij heeft het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Bovendien het feit dat de partner, en haar 2 kinderen, moeder en broer van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”*

Het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM, waaronder de proportionaliteitstoets, is dus nagegaan door verweerder, en het komt verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motivering niet deugdelijk is. Verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn echtgenote en drie kinderen.

Verzoeker overtuigt niet. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Er dient te worden geduïd dat verzoeker nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf. Het is derhalve niet zo dat hij op enig moment kon verwachten dat hij een gezinsleven met zijn echtgenote en drie kinderen in het Rijk zou kunnen ontwikkelen. Het feit dat verzoeker de Belgische overheden thans confronteert met een gezinsleven dat hij opbouwde tijdens een precair of onwettig verblijf houdt op zich niet in dat hij uit artikel 8 van het EVRM een recht op verblijf kan putten.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Zelfs indien kan uitgegaan worden van een beschermingswaardig gezinsleven met zijn partner en diens kinderen, kan vastgesteld worden dat verzoeker wist of diende te weten dat zijn gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders of dat zijn partner en kinderen in de onmogelijkheid zouden verkeren hem te vergezellen naar of te bezoeken in het land van herkomst, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hij toont niet aan dat het voor zijn echtgenote en kinderen onmogelijk zou zijn hem naar zijn land van herkomst te vergezellen en aldaar hun leven, samen met verzoeker, opnieuw op te bouwen of verder te zetten. De loutere wens om in België hun gezinsleven verder te zetten doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Verzoeker voert geen concrete hinderpalen aan om het voorgehouden gezinsleven elders te voeren. Het inreisverbod van twee jaar vormt geen onevenredige inbreuk op verzoekers rechten die door het Verdrag gewaarborgd worden. De foto's die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, die trouwens dateren van 2013 tot 2017, en de brief van zijn partner van 9 mei 2022 doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC